

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3927/2019
22.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Кеча, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Миша Петровски, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2178/2018 од 11.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 22.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2178/2018 од 11.04.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2178/2018 од 11.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу П 1317/15 од 24.01.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је апсолутно ништав уговор о купопродаји ОвЗ-../2011 оверен 15.03.2011. године у Другом основном суду у Београду, Судска јединица у Младеновцу, између продавца АА и купца ББ. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу износ од 170.100,00 динара на име трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2178/2018 од 11.04.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и наведена првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати

ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Испитујући испуњеност услова за примену института изузетне дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, пресуде нижестепених судова донете применом материјалног права на утврђено чињенично стање и разлоге на којима су засноване, као и садржину ревизије, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1 ЗПП.

Примена института изузетне дозвољености ревизије резервисана је за питања из домена примене материјалног права.

Правноснажном пресудом је утврђена ништавости уговора о купопродаји непокретности као привидног уговора, који без обзира што је имао форму прописану у члану 455. Закона о облигационим односима, није настао као резултат правих изјава воља овде парничних странака. Према члану 66. став 1. и 2. наведеног закона, привидан уговор нема дејство међу уговорним странама, али ако привидан уговор прикрива неки други уговор, тај други важи ако су испуњени услови за његову правну ваљаност. По налажењу нижестепених судова, други прикривени уговор је зеленашки уговор о зајму. Уговор о купопродаји закључен са циљем обезбеђења зајма је ништав и нема дејство међу уговорним странама.

Другачије правно тумачење ревидента не обухвата услове дозвољености ревизије по члану 404. ЗПП. Тужени не конкретизује разлог предлагања оцене о изузетној дозвољености ревизије. У ревизији се уопште и не наводи правно питање које би се разматрало из разлога предвиђених одредбом члана 404. став 1. ЗПП. Наводи ревизије односе се на оцену доказа и утврђено чињенично стање. То нису разлози ни за редовну ревизију, имајући у виду прописано у члану 407. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није испуњен законски услов који би се односио на потребу уједначавања судске праксе. У образложењима побијаних пресуда изнети су правни разлози на којима су засноване у одговарајућој примени материјалног права, тако да не постоји ни потреба за новим тумачењем права. Из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог применом института изузетне дозвољености ревизије, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...87/18), Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости уговора поднета је 27.06.2013. године. Вредност предмета спора 2.000.000,00 на дан подношења тужбе представља динарску противвредност 17.473,43 евра (1 евро=114,4595 динара).

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог недозвољена и на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бождар Вујичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић